

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Sędzia WSA

Sędzia WSA

Ewa Radziszewska-Krupa

Izabela Głowacka-Klimas (spr.)

Andrzej Wieczorek

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 5 lutego 2024 r.
sprawy ze skargi Damiana Prędoty
na bezczynność Ministra Zdrowia
w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 12 lutego 2023 r. o udostępnienie informacji
publicznej

- 1. zobowiązuje Ministra Zdrowia do rozpoznania wniosku Damiana Prędoty z dnia 12 lutego 2023 r. o udostępnienie informacji publicznej, w terminie 14 dni od dnia otrzymania prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;**
- 2. stwierdza, że bezczynność Ministra Zdrowia nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;**
- 3. w pozostałym zakresie skargę oddala;**
- 4. zasądza od Ministra Zdrowia na rzecz Damiana Prędoty kwotę 100 zł (słownie: sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

**Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem**

Magdalena Kałuska

Referent-stażysta

Uzasadnienie

Pan Damian Prędotą (dalej: wnioskodawca, skarżący) złożył 12 lutego 2023 r. do Ministerstwa Zdrowia (organ), za pośrednictwem skrzynki ePUAP, wniosek o udostępnienie informacji publicznej w następującym zakresie:

- „1. Czy zarezerwowano fundusze na wypłatę odszkodowań za ewentualne powikłania po noszeniu maseczek ochraniających przed koronawirusem? Jeśli tak, to w jakiej wysokości?
2. Ile kupiono maseczek ochraniających przed koronawirusem dla publicznych placówek zdrowia? Ile kosztowały? Z jakiej firmy? Proszę o podanie szczegółowego spisu nazw firm wraz z krajem pochodzenia.
3. Czy firmy, o których mowa w pytaniu nr. 2, zostały zwolnione od odpowiedzialności za ewentualne powikłania po noszeniu maseczek ochraniających przed koronawirusem? Z jakiego powodu?
4. Czy ulotki maseczek ochraniających przed koronawirusem są dostępne publicznie?
5. Proszę o udostępnienie dokumentów urzędowych dotyczących ulotki maseczek ochraniających przed koronawirusem, o których mowa w pytaniu nr. 4.
6. Jakie dowody bezpieczeństwa maseczek ochraniających przed koronawirusem posiada Ministerstwo Zdrowia? Czy wśród tychże dowodów są dokumenty urzędowe, czy tylko badania naukowe?
7. Proszę o podanie imion, nazwisk i funkcji pełnionych przez urzędników wchodzących w skład zespołu, który opiniował i zatwierdził maseczki ochraniające przed koronawirusem. Udzielić odpowiedzi w formie szczegółowego spisu.
8. Kto ocenił maseczki ochraniające przed koronawirusem jako bezpieczne dla społeczeństwa? Proszę o szczegółowe podanie instytucji publicznych oraz imion i nazwisk osób za to odpowiedzialnych.
9. Czy zarezerwowano fundusze na wypłatę odszkodowań za ewentualne powikłania po testach PCR wykrywających koronawirusa COVID-19? Jeśli tak, to w jakiej wysokości?
10. Ile kupiono testów PCR wykrywających koronawirusa COVID-19 dla publicznych placówek zdrowia? Ile kosztowały? Z jakiej firmy? Proszę o podanie szczegółowego spisu nazw firm wraz z krajem pochodzenia.

11. Czy firmy, o których mowa w pytaniu nr. 10 zostały zwolnione od odpowiedzialności za ewentualne powikłania po noszeniu maseczek na twarz? Z jakiego powodu?

12. Czy ulotki testów PCR wykrywających koronawirusa COVID-19 są publiczne dostępne? Proszę o udostępnienie dokumentów urzędowych dotyczących testów PCR wykrywających koronawirusa COVID-19.

13. Jakie dowody bezpieczeństwa stosowania i skuteczności testów PCR wykrywających koronawirusa COVID-19 posiada Ministerstwo Zdrowia? Czy wśród tychże dowodów są dokumenty urzędowe, czy tylko badania naukowe?

14. Proszę o podanie imion, nazwisk i funkcji pełnionych przez urzędników wchodzących w skład zespołu, który opiniował i zatwierdził testy PCR wykrywające koronawirusa COVID-19. Udzielić odpowiedzi w formie szczegółowego spisu.

15. Kto ocenił testy PCR wykrywające koronawirusa COVID-19 jako bezpieczne i skutecznie wykrywające koronawirusa COVID-19 dla społeczeństwa? Proszę o szczegółowe podanie instytucji publicznych oraz imion i nazwisk osób za to odpowiedzialnych."

Organ pismem z 14 lutego 2023 r., znak ZPŚ.0164.20.2023, udzielił odpowiedzi na powyższy wniosek, informując wnioskodawcę, że udostępnieniu na wniosek nie podlega informacja nie będąca informacją publiczną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2020 r. poz. 2176; dalej u.d.i.p.) lub informacja nie będąca w posiadaniu organu. Ponadto zgodnie z art. 10 ust. 1 u.d.i.p. informacja dostępna w Biuletynie Informacji Publicznej lub repozytorium nie jest udostępniana na wniosek. Wskazał, że zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych, informacja publiczna dotyczy sfery faktów. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty nie będące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie od jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej lub podmiotu nie będącego organem administracji publicznej, związanych z nimi bądź w jakikolwiek sposób dotyczących ich. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez nie wytworzonych jak i te, których używają przy realizacji przewidzianych prawem zadań.

Niezależnie od powyższego organ poinformował wnioskodawcę, że Zarządzeniem nr 205 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 listopada 2020 r. w sprawie utworzenia Rady Medycznej do spraw COVID-19 przy Prezesie Rady Ministrów, została utworzona Rada Medyczna. Przewodniczącym był główny doradca premiera do spraw COVID-19 prof. dr hab. n. med. Andrzej Horban. Do zadań gremium należała przede wszystkim analiza i ocena bieżącej sytuacji w kraju, opracowywanie propozycji działań oraz opiniowanie aktów prawnych – takich jak rozporządzenia, które wprowadzają nowe zasady i ograniczenia w kraju. Na stronie internetowej, link: <https://www.gov.pl/web/koronawirus/rada-medyczna>, znajduje się lista Członków Rady, lista konsultantów krajowych popierających stanowisko Rady oraz wszelkie wypracowane komunikaty i rekomendacje, w tym, te dotyczące noszenia maseczek. Organ zwrócił uwagę na rekomendacje wydawane przez Radę do spraw COVID-19 przy Prezesie Rady Ministrów, powołaną Zarządzeniem nr 6 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 2022 r. w sprawie utworzenia Rady do spraw COVID-19 przy Prezesie Rady Ministrów (<https://www.gov.pl/web/koronawirus/rada-ds-covid-19>). Ewidencja zakupów testów na koronawirusa, maseczek ochronnych, zawierająca takie dane jak ilość, dostawcę, wartość zamówienia jest udostępniona na stronie internetowej, link: <https://www.gov.pl/web/zdrowie/covid---ewidencja-zakupow>. Ulotki testów na koronawirusa dostępne są u producentów tych testów. Rekomendacje dotyczące używania testów PCR, tj. zasad pobierania i transportu materiału do badań metodami molekularnymi RT PCR w kierunku SARS-CoV-2 oraz walidacji badań molekularnych w sieci laboratoriów COVID-19, dostępne są na stronie internetowej, link: <https://www.gov.pl/web/zdrowie/laboratoria>. W konsekwencji organ (Departament Zdrowia Publicznego) zwrócił się do wnioskodawcy z prośbą o zapoznanie się z powyższymi materiałami.

Wnioskodawca 10 lipca 2023 r. złożył za pośrednictwem skrzynki ePUAP skargę na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Zarzucił naruszenie art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 u.d.i.p. poprzez nieudostępnienie wnioskowanej informacji publicznej w ustawowym terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

Wobec powyższego wnioś z zobowiązanie organu do rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej z 12 lutego 2023 r. w terminie 14 dni od dnia doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy, stwierdzenie, że

bezczyńność organu miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa, wymierzenie organowi grzywny w wysokości przynajmniej 1.000 złotych, przyznanie kompensacyjnej sumy pieniężnej w wysokości co najmniej 300 złotych, zasądzenie od organu zwrotu kosztów postępowania.

Skarżący odwołując się do orzecznictwa sądów administracyjnych z zakresu dostępu do informacji publicznej, stwierdził, że przedmiot pytań dotyczy spraw publicznych, a więc - wobec art. 1 ust. 1 u.d.i.p. - pytania te są pytaniami o informację publiczną. Nie dotyczą one na przykład dokumentów wewnętrznych, lecz spraw publicznych i bardzo ważnych dla interesu publicznego, ich przedmiotem są maseczki oraz powszechnie stosowane testy PCR, na których oparto politykę epidemiologiczną państwa.

Skarżący zwrócił uwagę na zagadnienie relacji pomiędzy prawem do ochrony danych osobowych a prawem dostępu do informacji publicznej i stwierdził, że zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 2 u.d.i.p. prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorstwa, przy czym ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne. Przywołał liczne orzeczenia sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego wraz z prezentowaną przez nie argumentacją.

Odnosząc się do orzecznictwa skarżący stwierdził, że jedynie skróty myślowe, notatki oraz zapiski i informacje o charakterze roboczym (wykorzystywane przy tworzeniu dokumentu urzędowego) wchodzą w skład dokumentów wewnętrznych. Wszystkie pozostałe dokumenty należą do kategorii dokumentów urzędowych i jako takie podlegają udostępnieniu na zasadach ustawy o dostępie do informacji publicznej. W ocenie skarżącego organ ponosi odpowiedzialność za niewłaściwy podział dokumentów.

W podsumowaniu skarżący uznał, że skoro pytania zawarte we wniosku dotyczyły informacji publicznej, a organ nie rozpatrzył ich w trybie u.d.i.p., to trwa bezczynność, wobec czego koniecznym jest zobowiązanie organu do rozpatrzenia wniosku w tym zakresie.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej, w tym sformułowanych w jej treści wniosków, ze względu na fakt, że w sprawie nie zachodzi stan bezczynności.

Stwierdził w szczególności, że rozpatrzył w całości złożony przez skarżącego wniosek oraz udzielił odpowiedzi dochowując terminu wynikającego z u.d.i.p., wobec czego w sprawie nie zachodzi stan beczynności. Poinformował skarżącego, że nie stanowią informacji publicznej opinie organu o zdarzeniach mających według wnioskodawcy miejsce, jak również informacje, które nie dotyczyły faktów, tylko stanu świadomości organu, czy też odpowiedź na pytanie dotyczące prawnie irrelevantnych/obojętnych zamiarów organu.

Organ podkreślił, że udzielił odpowiedzi w zakresie utworzenia Rady Medycznej do spraw COVID-19 przy Prezesie Rady Ministrów, ewidencji zakupów testów na koronawirusa, maseczek ochronnych, ulotek testów na koronawirusa, rekomendacji dotyczących używania testów PCR, tj. zasad pobierania i transportu materiału do badań metodami molekularnymi RT PCR w kierunku SARS-CoV-2 oraz walidacji badań molekularnych w sieci laboratoriów COVID19.

Zdaniem organu analiza pytań i wniosków postawionych w zapytaniach pozwala na konstatację, że nie dotyczą one materii, którą należałoby uznać za informację publiczną. Dla przykładu, pytanie nr 3 „Czy firmy, o których mowa w pytaniu nr 2, zostały zwolnione od odpowiedzialności za ewentualne powikłania po noszeniu maseczek ochraniających przed koronawirusem? Z jakiego powodu?”, nie odnosi się do informacji będących w posiadaniu Ministra Zdrowia, gdyż samo stwierdzenie istnienia „powikłania po noszeniu maseczek” stanowi personalną opinię wnioskującego, niepotwierdzoną żadnymi dowodami.

Dalej, pytania 4 i 5 „Proszę o udostępnienie dokumentów urzędowych dotyczących ulotki maseczek ochraniających przed koronawirusem, o których mowa w pytaniu nr 4” i „Jakie dowody bezpieczeństwa maseczek ochraniających przed koronawirusem posiada Ministerstwo Zdrowia? Czy wśród tychże dowodów są dokumenty urzędowe, czy tylko badania naukowe?”, podobnie, w ocenie organu, stanowią nieprecyzyjne żądanie wnioskodawcy, przyjmującego, że Minister Zdrowia, będący *de facto* przedstawicielem administracji rządowej, w swoich kompetencjach ma za zadanie gromadzenie hipotetycznych, niekonkretnych „dokumentów urzędowych” do każdego z wyrobów medycznych znajdujących się na rynku. Brak precyzji i domniemania cechują również kolejne pytania o maseczki. Z uwagi na to, udzielona odpowiedź wskazała wnioskodawcy źródło do materiałów dotyczących

rekomendacji stosowania maseczek i personaliów autorytetów, które się za tym opowiadały.

Jak podał organ, pytanie 9 „Czy zarezerwowano fundusze na wypłatę odszkodowań za ewentualne powikłania po testach PCR wykrywających koronawirusa COVID-19? Jeśli tak, to w jakiej wysokości?”, zostało również rozstrzygnięte wskazaniem źródła odnoszącego się do testów PCR. Samo pytanie o powikłania po testach PCR stanowi dowód na głębokie niezrozumienie tematu i stosowanych przez wnioskodawcę pojęć, zaś nie jest rzeczą Ministra Zdrowia podczas rozpatrywania wniosku o dostęp do informacji publicznej wyjaśnianie procesów diagnostycznych zachodzących w laboratoriach za pomocą technologii opartej na biologii molekularnej.

Organ podniósł, że wpływa wiele wniosków tego rodzaju, będącymi w założeniu wnioskami „z tezą”, z których jasno wynika brak uznania dla działań Ministra Zdrowia. Są to wnioski kierowane przez osoby sprzeciwiające się m.in. działaniom medycznym, szczepieniom, podającymi w wątpliwość naukowe fakty, zakładającymi fałszowanie rzeczywistości przez rządy i szukające dowodów na poparcie swoich hipotez, jednakże dowody te, w opinii organu, nie istnieją. W takich sytuacjach organ dokłada starań, aby podczas udzielania odpowiedzi wskazywać wiarygodne źródła naukowe, opinie specjalistów, gdyż rola resortu zdrowia winna być postrzegana także jako walka z fałszywym przekazem i edukacja w zakresie podstaw naukowych. W niniejszej sprawie skarżącemu podano adresy internetowe zawierające wiarygodne materiały dotyczące zagadnień objętych postawionymi we wniosku pytaniami.

W opinii organu skarga na bezczynność wynika jedynie z niezadowolenia z uzyskanych odpowiedzi, wśród których nie mogły, z przyczyn oczywistych, znaleźć się dowody na poparcie hipotez stawianych w żądaniu informacji. W rezultacie, organ nie był obowiązany udzielić odpowiedzi na zapytania w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Jako, że zapytania nie dotyczyły informacji publicznej, organ nie był także obowiązany informować skarżącego, że nie posiada żądanej informacji publicznej. Nie było też podstawy prawnej do wydania przez organ decyzji w sprawie odmowy udzielenia informacji publicznej. Nie stanowią informacji publicznej opinie organu o zdarzeniach mających według wnioskodawcy miejsce, jak również informacje, które nie dotyczyły faktów, tylko stanu świadomości organu, czy też

odpowiedź na pytanie dotyczące prawnie irrelevantnych/obojętnych zamiarów organu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 23 marca 2018 r., sygn. II SAB/Kr 258/17).

Powyższe okoliczności wykluczają zatem możliwość postawienia organowi zarzutu bezczynności i czynią skargę niezasadną.

Organ, odwołując się do orzecznictwa sądów administracyjnych, stwierdził, że bezczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej wiąże się z brakiem jakiegokolwiek działania organu. Jeżeli zaś organ udzielił odpowiedzi, która może nawet nie satysfakcjonuje wnioskodawcy, to organ ten nie pozostaje w bezczynności, a więc skarga na bezczynność w takiej sprawie powinna podlegać oddaleniu. W konsekwencji brak jest również podstaw do uwzględnienia sformułowanych w skardze wniosków, w tym wymierzenia organowi grzywny.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2492) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem (legalności), jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sądy administracyjne, kierując się wspomnianym kryterium legalności, dokonują oceny zgodności działania organów administracji publicznej, treści zaskarżonego aktu oraz procesu jego wydania z normami prawnymi – ustrojowymi, proceduralnymi i materialnymi. Ocena ta jest dokonywana według stanu prawnego i zasadniczo na podstawie akt sprawy istniejących w dniu wydania zaskarżonego aktu.

W świetle obowiązujących unormowań, w szczególności zgodnie z regulacją art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.; dalej jako P.p.s.a.) sąd administracyjny, w zakresie swojej kognicji, orzeka między innymi w przedmiocie skarg na bezczynność organów administracji publicznej lub przewlekłe prowadzenie postępowania kontrolując postępowanie tych organów z punktu widzenia zgodności z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego.

Wyjaśnienia wymaga także, iż bezczynność organu administracji publicznej zachodzi wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie organ ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale – mimo istnienia ustawowego obowiązku – nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności określonej w art. 3 § 2 pkt 1-4a P.p.s.a. Zatem celem skargi na bezczynność jest wymuszenie na organie określonych w przepisach zachowań. Wniesienie tej skargi jest zatem czasowo ograniczone jedynie trwaniem niepożądanego stanu przewlekłości lub bezczynności, a więc np. do czasu wydania decyzji, postanowienia czy załatwienia wniosku strony. Takie stanowisko prezentowane jest konsekwentnie w judykaturze i w piśmiennictwie – por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2006 r. o sygn. akt II OSK 52/06, ONSAiWSA 2006, nr 4, poz. 100; postanowienia NSA: z dnia 13 marca 2009 r. o sygn. akt II FSK 2020/08; z dnia 19 lipca 2013 roku o sygn. akt I FSK 1325/13 oraz T. Woś, H. Knysiak - Molczyk, M. Romańska, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2005, s. 243; B. Dauter, B. Gruszczyński, A. Kabat, M. Niezgódka - Medek, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Zakamycze 2005, s. 143.

Podstawą orzekania przez sąd administracyjny w sprawie skargi na bezczynność czy przewlekłość jest zatem art. 149 § 1 P.p.s.a., zgodnie z którym sąd administracyjny, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania, zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa. Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Nadto podniesienia wymaga, o czym także powyżej, że zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej sprawowana przez sądy administracyjne obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a. W tym zakresie przedmiotem kontroli sądowej nie jest objęty określony akt lub czynność organu administracji, lecz ich brak w sytuacji, gdy organ miał obowiązek podjąć

działanie w danej formie, w określonym przez prawo terminie. Dla dopuszczalności skargi na bezczynność organu nie mają znaczenia powody, dla jakich akt nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, jak również, czy bezczynność lub przewlekłość organu spowodowana została zawinioną lub niezawinioną opieszałością organu czy też spowodowana była jego przeświadczeniem, że stosowny akt lub czynność w ogóle nie powinien zostać wydany.

W tym miejscu podkreślić jednak należy, że oceniając, czy zaistniała bezczynność organu, Sąd bierze pod uwagę sytuację istniejącą w dacie orzekania.

Spór w sprawie dotyczy tego, czy informacje objęte wnioskiem stanowią informację publiczną oraz czy organ udzielił odpowiedzi na wniosek.

Wskazać należy, że ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej określa informację publiczną bardzo szeroko, jako każdą informację w sprawach publicznych. Zgodnie z jej art. 1 ust. 1 i art. 61 Konstytucji RP informację publiczną stanowi każda wiadomość wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie tych kompetencji. Ustawa powyższa nie definiuje pojęcia sprawy publicznej. W związku z tym, dla wyjaśnienia pojęcia sprawy publicznej, należy kierować się treścią art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Na prawo do informacji publicznej, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, składa się również uprawnienie do wglądu do dokumentów urzędowych, których definicja zawarta jest w art. 6 ust. 2 cytowanej ustawy. Tak więc informacją publiczną jest zarówno informacja o działalności organów władzy publicznej, jak i treść dokumentów i innych materiałów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, które na gruncie tej ustawy zostały zobowiązane do udostępnienia informacji, które mają walor informacji publicznej, treści wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one

kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów urzędowych, odnoszących się do organu władzy publicznej lub podmiotu niebędącego organem administracji publicznej, związanych z nimi, bądź w jakikolwiek sposób ich dotyczących. Są więc nią też m.in. treści dokumentów i materiałów bezpośrednio wytworzonych przez organy.

Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną. Żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania tejże czynności szczególnej formy. Ważne także przy tym jest, że dostęp do informacji publicznej realizowany jest w pierwszej kolejności przez wgląd do dokumentów urzędowych (art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy). Oznacza to, że skarżący, zainteresowany uzyskaniem dostępu do wskazanej informacji swoje prawo do informacji publicznej może zrealizować, udając się do organu w celu zapoznania się z treścią tych dokumentów lub też może to nastąpić w inny wskazany przez skarżącego sposób, choćby poprzez wydanie kserokopii dokumentów. Ostatecznie to bowiem wnioskodawca określa formę, w jakiej organ ma mu udostępnić żadaną informację. Tak więc organ administracji publicznej, lub inny podmiot o jakim mowa w art. 4 ust. 1 omawianej ustawy, rozpatrując wniosek o udostępnienie informacji publicznej mógł:

1. udostępnić żadaną informację bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku (art. 13 ust. 1),
2. powiadomić stronę w ww. terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim informacja zostanie udostępniona, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku (art. 13 ust. 2),
3. udostępnić informację zgodnie z wnioskiem - po upływie 14 dni od dnia powiadomienia wnioskodawcy o wysokości opłaty, związanej z dodatkowymi kosztami spowodowanymi wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia, które to powiadomienie winno nastąpić w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku (art. 15 ustawy),
4. odmówić udostępnienia żądanej informacji w drodze decyzji (art. 16 ust. 1 ustawy),
5. powiadomić pismem wnioskodawcę, iż żądana informacja nie ma charakteru publicznego,
6. powiadomić pismem wnioskodawcę, iż nie posiada żądanej informacji.

Bezczynność lub przewlekłość organu na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej polega zatem na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje m.in. z uwagi na błędne zakwalifikowanie żądanej informacji jako nie posiadającej przymiotu informacji publicznej, lub na tym, że organ "milczy" wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należało, iż jej istota sprowadzała się do oceny tego, czy informacje żądane we wniosku strony posiadają charakter informacji publicznej, i czy odpowiedzi na zadane pytania zostały udostępnione w prawem określonym terminie.

Zdaniem Sądu bezsporne w sprawie jest to, że organ jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej. W tym zakresie wystarczy wskazać, że zgodnie z art. 4 ust. 1 u.d.i.p. obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, a nie ulega wątpliwości, że Minister Zdrowia jest takim podmiotem.

Zdaniem tut. Sądu również pytania strony skarżącej zawarte we wniosku, jako odnoszące się do szeroko rozumianej materii informacji o działalności organu władzy publicznej i dysponowaniu środkami publicznymi, można zakwalifikować jako informację publiczną (zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt notoryjny, że nauka prawa jak i judykatura, opowiada się przecież za szerokim rozumieniem pojęcia informacji publicznej). Powyższy wniosek pozostaje w zgodzie z poglądem wyrażonym w zbieżnej tematycznie sprawie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 78/21 i II SAB/Wa 787/22 (z którego argumentami tut. Sąd w pełni się zgadza i traktuje je jak własne).

Jak wynika z akt sprawy organ - Minister Zdrowia w odpowiedzi na wniosek skarżącego z dnia 12 lutego 2023 r. przekazał mu w dniu 14 lutego 2023 r. pismo, w którym w sposób co najmniej niejasny i ogólnikowy odniósł się do wniosku skarżącego, nie odpowiadając w sposób jasny na poszczególne pytania wniosku, a jedynie wskazując ogólne informacje i poszczególne publikatory stron internetowych z zaleceniem dla skarżącego, aby zapoznał się ze znajdującą się tam dokumentacją.

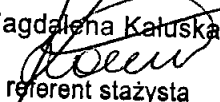
Podkreślenia wymaga, że w sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, która jest informacją publiczną, to na organie spoczywa obowiązek jej udzielenia w sposób jasny i wyczerpujący (z uwzględnieniem art. 13 u.d.i.p.) albo odmowy jej udzielenia w formie decyzji administracyjnej na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p. Sąd podkreśla, że organ kieruje działalnością Ministerstwa Zdrowia, która sprawuje istotną funkcję w kształtowaniu obrazu funkcjonowania krajowego porządku prawnego w zakresie zdrowia publicznego. Wobec tego na organie ciąży szczególnie obowiązek poszanowania konstytucyjnego prawa dostępu do informacji publicznej, za którego naruszenie należy uznać udzielenie wymijającej i niejasnej odpowiedzi na wniosek skarżącego (odesłania skarżącego do zapoznania się z dokumentami na stronach internetowych), a następnie zignorowanie argumentacji, w której skarżący stara się wykazać racje przemawiające za tym, że nie otrzymał wnioskowanych informacji. Obowiązkiem organu jest zatem ponowne rozpoznanie wniosku i podanie żądanych informacji w rozbiciu na poszczególne pytania, mając na uwadze treść ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Skoro więc organ nie załatwił do dnia orzekania wniosku skarżącego w formie przewidzianej prawem, to Sąd w pkt 1 wyroku zgodnie z art. 149 § 1 pkt 1 P.p.s.a. zobowiązał organ do rozpatrzenia wniosku strony w terminie 14 dni od zwrotu akt wraz z prawomocnym wyrokiem. W tej sytuacji w myśl art. 149 § 1a P.p.s.a. Sąd stwierdził, że bezczynność organu w rozpatrzeniu wniosku w pkt 1 wyroku nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa, z uwagi na fakt, że organ pismem z dnia 14 lutego 2023 r. starał się odpowiedzieć na wniosek skarżącego.

Sąd oddalił wniosek o wymierzenie organowi grzywny, ponieważ uznał, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (art. 151 P.p.s.a.), o kosztach orzeczono w oparciu o art. 200 P.p.s.a..

**Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem**

Magdalena Kałuska

referent stażysta